

Джейн Остин

Гордост и предразсъдъци

Младите момичета мечтаят основно за две неща: или да се омъжат, или да претърпяват любовно разочарование. **Джейн Остин** Само-мнителността и гордостта са две различни неща, макар тези думи често да се използват като синоними. Човек може да е горд, без да е само-мнителен. Гордостта е свързана по-скоро с мнението, което имаме за себе си, а само-мнителността - с това, което бихме искали другите да мислят за нас. **Джейн Остин** Няма по-измамно нещо от привидната скромност. Често тя е просто безразличие към чуждото мнение, а понякога - прикрито самохвалство. **Джейн Остин** Изразът „безумно влюбен“ е толкова изтъркан, толкова подозрителен и неопределен, че от него не мога да добия особена представа за ситуацията. Използваме го, за да разкажем за чувства, възникнали след половинчасово познанство, толкова често, колкото и за да опишем истинска, силна привързаност. **Джейн Остин** Често ми е приятно да забележа колко малко се интересуват младите дами от сериозни книги, които са написани за тяхно добро. Това, признавам си, ме удивлява, защото със сигурност за тях няма нищо по-полезно от добрите съвети. **Джейн Остин**

Апострoф

Pride and Prejudice

Jane Austen

Джейн Остин

Гордост и предразсъдъци

© Снежана Милева, преводач, 2017

© Биляна Славкова, дизайн на корицата, 2017

© *Алто* – запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2017
ISBN 978-954-2962-13-7

Джейн Остин

ГОРДОСТ
И ПРЕДРАЗСЪДЪЦИ

Превела от английски
Снежана Милева

Агостроф

София, 2017

1.

Всеизвестен факт е, че всеки необвързан мъж, който има добро състояние, трябва да си намери съпруга.

Каквито и да са истинските чувства и намерения на такъв мъж, когато той за пръв път се появи сред своите нови съседи, в техните умове гореспоменатият факт е пунал такива корени, че джентълменът незабавно става законно притежание на една или друга от дъщерите им.

– Драги господин Бенит – обърна се един ден към него съпругата му, – чухте ли, че Недърфилд парк най-сетне си има обитател?

На този въпрос господин Бенит отговори отрицателно.

– Истина е – продължи тя, – госпожа Лонг току-що беше тук и ми разказа всичко.

Господин Бенит запази мълчание.

– Не искате ли да разберете кой го е купил? – нетърпеливо извика съпругата му.

– Явно вие искате да ми кажете, а аз не възразявам да чуя.

Госпожа Бенит това и чакаше.

– По думите на госпожа Лонг Недърфилд е нает от млад мъж с голямо състояние, родом от северната част на Англия, който в понеделник дошъл с карета с четири коня и останал толкова очарован от мястото, че незабавно се съгласил с предложението на господин Морис. Официално имението ще премине в ръцете му до Архангеловден, а някои от слугите му ще се настанят до края на идната седмица.

– Как се казва?

– Бингли.

– Женен ли е?

– О, драги мой, разбира се, че не! Той е необвързан мъж, с голямо състояние от четири-пет хиляди годишно. Не е ли чудесно за нашите момичета!

– И как по-точно ще им се отрази това?

– Драги господин Бенит – каза съпругата му, – как само ме ядосвате! Нали знаете, че имам намерение да го оженя за една от тях!

– Това ли го е накарало да се установи тук?

– Накарало! Как можете да говорите такива глупости! Но е твърде вероятно да се влюби в една от тях, затова трябва да го посетите още щом пристигне.

– Не виждам причина да го сторя. Вие и момичетата идете или още по-добре, пратете ги да идат сами, че както сте не по-малко красива от тях, току-виж господин Бингли харесал най-много вас.

– Драги мой, ласкаете ме. Познала съм и аз нещичко от красотата, но сега не претендирам да съм нещо изключително. Когато една жена има пет пораснали дъщери, трябва да спре да мисли за собствената си красота.

– В такива случаи на жената не ѝ остава много красота, за която да мисли.

– Драги господин Бенит, наистина трябва да посетите господин Бингли, когато той заживее тук.

– Уверявам ви, че това е нещо, което не гарантирам да сторя.

– Но помислете за дъщерите си! Помислете само как добре ще се уреди една от тях. Сър Уилям и лейди Лукас са твърдо решени да отидат, и то само с тази цел – знаете, че те по принцип не посещават новодошлите. Затова трябва да идете, защото ако не го направите, и ние няма да можем.

– Страдате от прекалени скрупули, скъпа. Смея да твърдя, че господин Бингли ще се радва да ви види, а аз ще пратя по вас няколко реда, за да го уверя, че има искреното ми съгласие да се ожени за която от дъщерите ми пожелае, макар че бих го посъветвал да избере скъпата ми малка Лизи.

– Нищо подобно няма да направите. Лизи с нищо не е по-добра от другите и със сигурност не е и наполовина красива като Джейн, нито наполовина весела като Лидия. Само че вие винаги я предпочитате.

– Някоя от тях не притежава никакви специални качества – отвърна той. – Те са глупави и невежи, както всички други момичета. Но Лизи притежава повече ум от сестрите си.

– Господин Бенит, как можете да обиждате собствените си деца? Прави ви удоволствие да ме наскърбявате. Нямаме никаква милост към клетите ми нерви.

– Погрешно ме разбирате, драга моя. Аз високо ценя вашите нерви. Те са мои стари приятели. Поне от двайсет години ви слушам да изисквате полагаемото им се уважение.

– Ах, вие изобщо не знаете как страдам.

– Но се надявам да ви мине и да доживеете да видите как куп млади мъже с по четири хиляди годишно се установяват да живеят наблизко.

– И двайсет такива да дойдат, каква ще е ползата, ако вие откажете да ги посетите.

– Давам ви дума, драга моя, че дойдат ли двайсет, ще ги посети до един.

Господин Бенит бе такава странна смесица от пъргав ум, саркастичен хумор, съдържаност и капризност, че двайсет и три години съвместен живот не бяха достатъчни за съпругата му да разбере неговия характер. Оpozнаването на нейния ум обаче съвсем не изискваше толкова усилия. Госпожа Бенит бе жена с ограничени възгледи, незадоволителни познания и нестабилен нрав. Когато бе недоволна, тя си въобразяваше, че я тормозят нервите ѝ. Целта на живота ѝ бе да омъжи дъщерите си, а единствено гостуванията и клюките ѝ носеха успокоение.

2.

Господин Бенит бе един от първите, които посетиха господин Бингли. В интерес на истината, той през цялото време бе възнамерявал да го направи, въпреки че до последно уверяваше съпругата си в обратното. Тя разбра едва вечерта след посещението му, какво е сторил, по следния начин. Докато наблюдаваше втората си дъщеря, заета да украсява една шапка, господин Бенит изведнъж се обърна към нея с думите:

– Надявам се, господин Бингли да я хареса, Лизи.

– Няма как да разберем какво харесва господин Бингли – обади

се сърдито майка ѝ, – тъй като няма да можем да го посетим.

– Мамо, забравяте, че ще го виждаме на събиранията, освен това госпожа Лонг обеща да ни го представи – отвърна Елизабет.

– Не ми се вярва госпожа Лонг да направи подобно нещо, защото има две племеннички, за които да мисли. Тя е егоистична и лицемерна жена и аз не желая да се занимавам с нея.

– Нито пък аз – каза господин Бенит. – И се радвам, че не очакваме услуга от нея.

Госпожа Бенит не посмя да отговори, но неспособна да се сдържи, сгълча една от дъщерите си.

– За бога, Кити, стига си кашляла! Имай малко милост към нервните ми, късаш ги на парченца.

– Кити не знае кога да кашля – отбеляза баща ѝ. – Все не избира подходящ момент.

– Да не би да кашлям за собствено удоволствие – отвърна ядно Кити.

– Кога е следващият ти бал, Лизи?

– След две седмици и един ден.

– Така си е – обади се майка ѝ. – А госпожа Лонг се връща само ден по-рано, така че няма как да ни представи господин Бингли, защото още няма да го познава.

– В такъв случай, драга моя, може би вие ще имате преимущество да запознаете господин Бингли с нея.

– Това е невъзможно, господин Бенит, невъзможно, щом самата аз не го познавам. Как може да ме дразните така!

– Уважавам разумното ви отношение към нещата. Наистина, две седмици са недостатъчни, за да се опознае човек. Но ако ние не го направим, ще го направи някой друг. В края на краищата, госпожа Лонг и племенничките ѝ трябва да получат своя шанс и тъй като тя ще го приеме като жест на доброта, ако вие откажете, ще се заема аз.

Момичетата зяпнаха баща си. Госпожа Бенит се задоволи да каже само: „Глупости, глупости!“.

– Какво ще рече това категорично възклицание? – извика той. – Нима намирате етикета по представянето и важността, която му се отрежда, за глупост? Не мога да се съглася. Ти какво ще кажеш,

Мери? Знам, че ти си една млада дама, склонна към размишления, която четете сериозни книги и си води бележки.

Мери много искаше да каже нещо особено смислено, но не знаеше как.

– Докато Мери си подреди мислите – продължи баща ѝ, – да се върнем на господин Бингли.

– Омръзна ми от господин Бингли – заяви съпругата му.

– Съжалявам да го чуя. Защо не ми казахте по-рано? Ако знаех това сутринта, със сигурност нямаше да си правя труда да го посещавам. Ама че лош късмет. Но понеже му се представих, сега няма как да избегнем познанството с него.

Изумлението на дамите беше точно каквото се бе надявал да предизвика, а това на госпожа Бенит надминаваше на останалите. Когато първоначалната радостна врява утихна, тя заяви усмихнатото, че през цялото време го е очаквала.

– Колко хубаво от ваша страна, драги ми господин Бенит! Знаех си аз, че накрая ще ви убедя. Сигурна бях, че обичате своите момичета твърде много, за да пренебрегнете такова познанство. Наистина съм много доволна! И шегата си я биваше – да отидете сутринта и досега да си мълчите.

– Кити, вече можеш да кашляш, колкото си искаш – каза господин Бенит и напусна стаята, уморен от възторжените изблици на съпругата си.

– Какъв чудесен баща имате, момичета – каза майка им, когато вратата се затвори. – Не знам как ще му се отблагодарите някога за добротата. Или на мен. Вярвайте ми, на тези години не е чак толкова приятно да се запознаваш всеки ден, но заради вас бихме сторили всичко. Лидия, любов моя, макар да си най-малката, смея да твърдя, че господин Бингли ще танцува с теб на следващия бал.

– О – рече храбро Лидия, – не ме е страх. Може да съм най-малка, но съм най-висока.

Остатъкът от вечерта премина в предположения за това, кога господин Бингли ще върне посещениято, и в решаване на въпроса, кога да го поканят на обяд.

Всички усилия на госпожа Бенит, подпомогната от своите пет дъщери, да изкопчи от съпруга си задоволително описание на господин Бингли, претърпяха фиаско. Атакуваха го как ли не – с директни въпроси, с прикрити предположения и далечни догадки, но той умело ги избягваше. Накрая бяха принудени да се задоволят с информация от втора ръка, получена от тяхната съседка лейди Лукас. Сведенията бяха изключително благоприятни. Сър Уилям останал очарован от господин Бингли. Той бил доста млад, чудно красив, невероятно приятен и за капак на всичко имал намерение да присъства на следващия бал заедно с голяма компания. Какво по-очарователно от това! Влечението към танците бе сигурна стъпка към влюбването, затова към сърцето на господин Бингли се устремиха най-искрени надежди.

– Да мога да видя една от дъщерите си щастливо омъжена в Недърфилд – заяви госпожа Бенит на съпруга си, – а всички останали задомени също толкова сполучливо, не бих желала нищо друго.

След няколко дни господин Бингли върна посещението на господин Бенит и поседя десетина минути с него в библиотеката. Въпреки че се бе надявал да види младите дами, за чиято красота бе чул много, той трябваше да се задоволи с гледката на бащата. Момичетата бяха с малко повече късмет, тъй като имаха предимството да установят от прозореца на горния етаж, че господин Бингли е облечен в синя връхна дреха и язди черен кон.

Скоро последва покана за обяд. Госпожа Бенит вече бе съставила план на менюто, което достойно да представи нейното домакинство, когато отговор от страна на господин Бингли отложи събитието. Господин Бингли бе принуден да отиде до Лондон на другия ден, затова нямаше възможност да се възползва от честта да ги посети и т.н. Госпожа Бенит остана много разочарована. Не можеше да си представи каква работа би могъл да има господин Бингли в града толкова скоро след пристигането си в Хертфорд-

шър. Дали пък нямаше постоянно да търчи напред-назад, без да се установи в Недърфилд, както си му беше редът? Лейди Лукас успокои донякъде страховете ѝ, изказвайки предположението, че е отишъл в Лондон само за да доведе голямата компания, която щеше да уважи бала. Скоро дойде новината, че господин Бингли ще присъства на бала заедно с дванадесет дами и седем господа. Момичетата бяха покрусени от броя на дамите, но в деня преди бала с облекчение разбраха, че вместо дванадесет, той бе довел само шест – петте си сестри и една братовчедка. А когато влезе в балната зала, компанията се състоеше едва от петима – господин Бингли, двете му сестри, съпругът на по-голямата и друг млад джентълмен.

Господин Бингли бе хубав мъж, с изискана външност, приятно излъчване и непринудено държане. Сестрите му бяха елегантни жени, облечени по последна мода. Неговият зет, господин Хърст, имаше вид на джентълмен, но приятелят му, господин Дарси, бързо привлече вниманието на всички със своята елегантна, висока фигура, красиви черти и благородно излъчване. На петата минута от неговата поява вече обикаляше мълвата, че той разполага с десет хиляди годишно. Господата го определиха като представителен мъж, а за дамите той бе много по-красив от господин Бингли. Така през първата половина от вечерта той бе център на всеобща възхита до момента, в който обноските му рязко превърнаха възхитата във възмущение. Оказа се, че той бе горд, надменен и претенциозен – неща, които цялото му огромно имение в Дърбишър не можеше да компенсира. Господин Дарси имаше много неприятен и отблъскващ вид и бе недостоен да се сравнява с приятеля си.

Господин Бингли бързо се бе запознал с най-важните хора в залата. Той бе весел и открит човек, взе участие във всички танци, изрази съжаление от ранния край на бала и спомена за организирането на такъв в Недърфилд. Подобни очарователни качества говореха сами за себе си. Какъв контраст между него и приятеля му! Господин Дарси танцува само с госпожа Хърст и с госпожица Бингли, отказваше да бъде запознат с която и да е друга дама и цяла вечер обикаляше из залата, разговаряйки от време на време

с някого от приятелите си. Всички бяха категорични – той бе най-горделивият и най-неприятен мъж на света и се надяваха никога повече да не го видят. Сред най-яростните му противници бе госпожа Бенит, която, първоначално възмутена от цялостното му поведение, остана лично засегната от неговото пренебрежение към една от дъщерите ѝ.

Поради недостатъчния брой на господата, Елизабет Бенит беше принудена да пропусне два танца. Докато седеше, тя се оказа достатъчно близо до господин Дарси, за да чуе разговора между него и господин Бингли. Последният бе дошъл в паузата между танците само за да убеди приятеля си да се присъедини към танцуващите.

– Хайде, Дарси – каза той, – елате да танцувате. Неприятно ми е да ви гледам как стоите сам по този глупав начин. Много по-добре ще е да се включите.

– Нямам подобно намерение. Знаете, че мразя танците, ако не познавам добре своята партньорка. Да танцувам в подобна компания, ще е непоносимо за мен. Сестрите ви са заети, а в цялата зала няма друга жена, с която танцуването да не бъде наказание.

– На ваше място за нищо на света не бих бил толкова придиричлив – възкликна Бингли. – Честна дума, не съм виждал толкова много приятни момичета в живота си, а няколко от тях са забележително красиви.

– Вие танцувате с единственото красиво момиче тук – каза господин Дарси, поглеждайки към най-голямата госпожица Бенит.

– О, тя е най-прекрасното създание, което съм виждал! Но зад вас седи една от сестрите ѝ, която е много хубава, и смея да кажа, много приятна. Позволете ми да помоля моята дама да ви представи.

– Коя имате предвид? – и като се обърна, той погледна за момент към Елизабет, а когато тя отвърна на погледа му, той се извърна и студено отбеляза: – Поносима е, но не е достатъчно красива, за да ме изкуши. Освен това в момента не съм в настроение да отдавам внимание на дами, пренебрегнати от други мъже. По-добре се върнете при вашата дама и се радвайте на усмивката ѝ, вместо да си губите времето с мен.

Господин Бингли последва съвета му. Дарси се отдалечи, а Елизабет не остана с особено топли чувства към него. На приятелките си обаче тя разказа случая с много настроение, тъй като имаше жизнерадостен и шеговит нрав и се наслаждаваше на всичко смешно и абсурдно.

Общо взето, вечерта премина приятно за цялото семейство. Госпожа Бенит видя как най-голямата ѝ дъщеря бе обект на възхищение от страна на компанията от Недърфилд. Господин Бингли бе танцувал с нея два пъти, а сестрите му ѝ бяха засвидетелствали внимание. Джейн бе доволна от това също колкото майка си и макар че го проявяваше по по-деликатен начин, Елизабет усещаше удоволствието ѝ. Мери бе чула за себе си да казват на госпожица Бингли, че е най-образованото момиче в околността, а Катрин и Лидия имаха щастието да не останат нито веднъж без кавалери, а това все още беше единственото, което ги интересуваше по време на бал. Ето защо всички се върнаха в добро настроение в Лонгборн, селцето, чиито основни жители бяха те. Господин Бенит беше буден. Когато вземаше книга в ръка, той губеше представа за времето. А в конкретния случай прояви особено любопитство към събитието на вечерта, което бе събудило такива прекрасни очаквания. Надявал се бе съпругата му да остане разочарована от новодошлия, но му предстоеше да чуе различна история.

– О, господин Бенит – започна тя още с влизането, – прекарахме чудесна вечер, балът бе разкошен. Искате ми се да бяхте дошли. Не можете да си представите колко се възхищавахме на Джейн! Всички казваха колко е хубава, а господин Бингли я намери за особено красива и танцува с нея два пъти. Драги мой, само си представете – той *наистина* танцува с нея два пъти. Единствено нея покани *втори* път. Първо покани госпожица Лукас, толкова неприятно ми беше да го гледам как танцува с нея. Но явно изобщо не я хареса – то кой ли би я харесал? А Джейн му направи такова силно впечатление, докато танцуваше, че той попита коя е, помоли да го представят и я покани за следващите два танца. Следващите два танцува с госпожица Кинг, следващите два – с Марая Лукас, следващите два – пак с Джейн, а двата след това – с Лизи. А пък...

– Ако имаше милост над *мен* – прекъсна я съпругът ѝ нетърпеливо, – нямаше да танцува и наполовина толкова много! Боже мой, не искам да чуя повече за дамите му! Защо не си навехна глезена още на първия танц!

– О, драги мой – продължи тя, – очарована съм от него. Той е извънредно красив! А сестрите му са прелестни. През живота си не съм виждала по-елегантно облекло. Смея да твърдя, че дантелата по роклята на госпожа Хърст...

Тук тя отново бе прекъсната от възражението на господин Бенит срещу всякакво описание на дрехи и, принудена да атакува темата от друга посока, разказа на съпруга си, влагайки покруса и преувеличение, за възмутителната грубост на господин Дарси.

– Но мога да ви уверя – добави тя, – че Лизи не губи много от това, че не отговаря на неговия вкус, защото той е изключително неприятен и противен човек, който не заслужава да му се доставя удоволствие. Толкова е надменен и надут, че беше направо непоносим! Само се разхождаше насам-натам, мислейки си, че е велик! Не била достатъчно красива, за да танцува с нея! Искане ми се да бяхте там, драги господин Бенит, за да го скастрилите по вашия си начин. Ненавиждам този човек.

Джейн Остин
ГОРДОСТ И ПРЕДРАЗСЪДЪЦИ

Превод *Снежана Милева*
Редактор *Гергана Рачева*
Коректор *Александра Худякова*
Дизайн на корицата *Биляна Славкова*
Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Английска. Второ издание. Формат 60×90/16
Печатни коли 21,5

ISBN 978-954-2962-13-7

Апостроф

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: books@apostrof.bg

Книгите на „Апостроф“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ ЕАД

Най-продаваната британска класическа авторка на всички времена!

В провинциална Англия, в един скромен дом, живее монотонно и донякъде спокойно едно семейство със скромни средства. Лекомислената и истерична майка и ироничният и ленив баща обаче имат истински проблем – те трябва да задомаят успешно своите пет пораснали дъщери.

Новината за появата в съседство на заможен ерген и неговия приятел раздвижва внезапно дните на всички...

Джейн, най-голямата дъщеря, се поддава на нежните чувства на младия господин Бингли, но умната и иронична Елизабет гордо се съпротивлява на всяка лесна и користна идея за обвързване. Тя анализира смело мъжете и не се страхува да отхвърли и любовта им, и брачните им предложения. Докато не среща мрачния, надменен, но много привлекателен господин **Дарси**. И макар на пръв поглед това да е перфектната двойка, когато се намесят гордостта и предразсъдъците, последствията стават непредвидими.

Интригуващият сюжет, забавните диалози и интересните ситуации правят от тази книга истински литературен шедевър. А изящният стил, изтънченият английски хумор и превъзходният език разказват една красива романтична история.

Цена 11,99 лв.

9 789542 962137